

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 3/2015

Duben 2015

Milí přátelé,

prožíváme největší křesťanské svátky roku - Velikonoce, které jsou oslavou Ježíšovy smrti na kříži a jeho vzkříšení. Připomínají nám význam oběti ve prospěch druhých a současně to, že smrt není konečným slovem lidského jednání, ale že ve smrti máme naději přechodu do nového života, který nám otevřel právě Ježíš. Proto jsou Velikonoce nejvýznamnějším křesťanským svátkem. Znamenají zrození nového života, který otvírá nové možnosti již během našeho pozemského putování.

Abychom i my mohli okusit moc Kristova vzkříšení, musíme překročit rámeček rozumové víry. Ježíš svou smrtí naši smrt zničil a zmrtvýchvstáním obnovil život. Dal nám živou naději. Touto nadějí se musíme nechat vzít za ruku a doufat, že i v našem životě se může něco změnit. A doufat znamená věřit.

Možná vás napadne otázka, jestli člověk v dnešní době potřebuje Spasitele. Určitě potřebuje. Každý člověk se totiž rodí na svět s infekcí zla, která proniká naše lidské myšlení, naši řeč i naše činy. Nikdo z lidí nemá sílu ani prostředky k odstranění zla na světě. Naopak, často vidíme, do jaké agresivity se dokáže zlo vystupňovat. Kolik sobectví, lží, podvodů, nevěrností, bezohledností a násilí je kolem nás. Infekce zla komplikuje život a vztahy mezi lidmi a nakonec i život celé společnosti. V minulosti si někteří lidé mysleli, že zlo odstraní vzdělání, ale neodstranilo! Jediným, kdo má moc přemáhat infekci zla v člověku, je Ježíš Kristus, To není fráze. To je skutečnost. Před nedávnem se uvádělo, že v hlavním městě Norska je velmi nízká kriminalita. Tajemství je v tom, že

norský národ byl v posledních staletích vychováván učením Ježíše Krista. Ježíš a jeho učení má totiž zvláštní moc, která přemáhá infekci zla v člověku a dává sílu k uskutečňování dobra. Také u nás jsou lidé, kteří se řídí Ježíšovým učením a dosvědčují to svým životem. I moderní lidé potřebují Ježíše a jeho učení jako jediný zdroj nadpřirozené síly k přemáhání zla v sobě.

Svou smrtí nás Ježíš Kristus osvobozuje od hříchu, svým vzkříšením nám umožňuje nový život a otevírá nám nebe. Ježíšovo zmrtyvýchvstání je pravou podstatou víry. Velikonoce nejsou proto jen tak „nějakým“ svátkem, ale jsou velkou slavností, svátkem svátků.

Přeji vám všem požehnané a radostné svátky Kristova vzkříšení, aby vás všechny naplnila naděje, že smrtí nic nekončí, neboť Kristus smrt přemohl!

Váš farář P. Pavel Křivý

Církev není žádný klub

Život přináší různé proměny, zvraty. Někdy se tváří jako uražená princezna, která nemá hvězdu na čele. Takové chování se odráží i na naší účasti na mši svaté: naše nálady, obava, zda jsme někoho cestou neurazili, nedostatek spánku, nebo prohra našich v hokeji.

Pěkně se to ukáže při nedělních příchodech na mši svatou. Ve vzduchu je cítit ranní nedělní bouři, kterou prožívají rodiny, pak postoj mladých, kteří šoupají nohama ne z bezpečnostních důvodů, ale chtějí být *cool*, nad věcí, *independent*. Vždyť co, naši mě poslali. Ale najdou se zde i skupiny mladých, kteří hlučně nastupují ke slavení Eucharistie a povídají si o zážitcích z předchozí noci či předchozího dne.

Každý si s sebou nese nějaké tajemství, bolest, radost, naději. Na naší tváři je vidět, co prožíváme. Někdy ten, koho potkáváme, ani sám sebe nezná. Hraje tragikomickou postavu Mr. Beana, který všechno poplete, a nejhorší je, že i Boží věci. Chudák člověk, ten má mnoho z Mr. Beana; chce řídit, ale sám sobě nerozumí. Chce si vytvořit vlastní dějiny. Chce být bohem, ale je z něj jen Bean. Stal se otrokem sebe samého. Neví, kam patří, ani kam směřuje. Dveře chrámu jsou však vždy otevřené. Tam nás čeká Otec.

Na okresním soudu

Kdysi mě překvapil článek s názvem "Košičan žádá o zrušení křtu". Na okresním soudu začalo jednání o bezprecedentním sporu, kde bývalý učitel žádá o neplatnost svého křtu. Dále se v tomto článku uvádí, že Církev by měla respektovat jeho osobní vůli, žádá nezávislost, nechce mít žádnou vazbu s Církví, ani nechce patřit do žádného společenství. Pardon, ale kdo je tento pán, že má takovou moc? A kdo okresní soud, který chce řešit Boží věci? Opravdu jsme zašli ve svém individualismu a egoismu tak daleko, že si ani neuvědomujeme, jakými se stáváme podivíny? Budujeme si svůj svět, vyprávíme sami se sebou, projektujeme své nesmyslné plány, kterým se Bůh směje a okresní soudy mají práci.

Ve skutečnosti potřebujeme právě společenství, aby nás někdo mírně poopravil, upozornil, že jsme špatně nalíčení, že to přeháníme s makeupem nebo snad příliš často navštěvujeme pohostinství. Vždy je dobré, pokud nás má ještě kdo upozornit, pokud má o nás ještě někdo zájem. To je také láska, byť nepřijemná, ale vychovávající.

Ježíš přišel do společenství

Už jsme se zmínili, že dnes prožíváme individualitu - spíše individualismus - nebo máme strach být ve společenství. Co si o nás pomyslí? Jak nás vidí? Jak nás hodnotí? A nejsme tam králové, ani ti nejlepší. Jasně, ve společenství vždy najdeme lepší než jsme my, a to nás dráždí. Kristus však chce, abychom žili jako společenství. Dokonce přišel do společenství lidí. Když se narodil, ne všichni ho přijali. Ne všichni mu stlali jesle, prostírali koberce, zpívali vánoční písně. Přijali jsme ho poměrně chladně. Nezájem byl průvodním znakem. Kšefty a přeplněné bufety a hostince jsou vždy lepší pro podnikatele než Ježíš, který hledá místo, kam by vstoupil do společenství. Určili mu příchod v jeskyni za městem. *"Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozentého syna, aby nezahynul nikdo, kdo v něho věří, ale měl život věčný. Neboť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen"*

(Jan 3,16-17). Ježíš přišel uzavřít s člověkem smlouvu, nebál se ani lidské hrubosti, omezenosti a pýchy. Přišel spasit lidi, pomoci jim. Pro mě osobně to je nejúžasnější věc. Přijít mezi nás, takové, jací jsme. Neodsoudit, neznechutit druhého, nepomlouvat, ale ukázat cestu, abychom se obrátili. *"Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu"* (Mk 1, 15).

Vstoupím, vystoupím

Mnozí chápou Církev jako klub, do kterého vstoupíme nebo vystoupíme, kdy se nám zachce. Církev však není klubem rybářů, ani ochránců přírody. Být v Církvi znamená být povolán jménem. "Abrame," zaznělo kdysi v dějinách (srov. Gn 12, 1) a tak jistě "Mojžíši" (srov. Ex 3, 4). A dnes zaznívá totéž: "Josefe, Anno, Františku - i tebe volám" do společenství. Je to vyvolení a nerozhoduje o tom člověk, ale Bůh, protože člověk má srdce, které patří Bohu. Srdce, které cítí, miluje, touží, nenávidí a je věčně nespokojené. Bůh je Pánem života a smrti, a ne okresní soud. Ať se nám to líbí, nebo ne - *"Já jsem Hospodin, tvůj Bůh"* (Ex 20, 1). Společenství je věc Boží, a ne lidská. Shromážd'uje nás Bůh v Duchu

Svatém, neboť celá Církev se ukazuje jako lid sjednocený jednotou Otce i Syna i Ducha Svätého. Jde o vnitřní jednotu, protože společenství si je vědomo svého poslání, cíle, vyvolení, které sjednocuje Duch. Neberme tedy na lehkou váhu svůj život, ale i strach z budoucnosti, protože ta náleží Bohu, a ne nám. Sami víme, že si nemůžeme být jisti jediným dnem.

Bůh si shromážd'uje svůj lid

"Pokud nyní budete poslouchat můj hlas a dodržovat mou smlouvu, tak mi budete mezi všemi národy zvláštním majetkem - vždyť mně patří celá zem – a budete mi královstvím kněží a svatým národem" (Ex 19, 5 - 7) . Čili jsme majetkem samého Boha. A sv. Petr jakoby ještě v prvním dopise potvrdoval, že všichni náležíme Bohu, abychom hlásali Boží skutky (srov. 1 Pt 2, 9). Jsme povoláni ke smlouvě, mějme tedy odvalu a velkorysost tuto smlouvu dodržet. Jinak budeme jen stádem, které nebude mít smysl života. Chceme být společenstvím, jaké popisují Skutky apoštolů, kde jsou všichni jedné mysli, jednoho srdce, všechno mají společné a jsou jedno. Proto se i dnes v Církvi musí něco zatrást, abychom nebyli vůči sobě takoví chladní a lhostejní.

Abychom si uvědomili, že Pán je s námi. Právě toto je podstatným prvkem, proč se setkáváme v chrámu, ne kdekoli jinde. Nechodíme na mši svatou jako na schůzi: "Vážení pánové a dámy, vítám vás..." Naopak, my jsme tam pozváni, osloveni a sjednoceni v Duchu Svatém skrze Krista do společenství angažovaných lidí, kteří mají v sobě oheň, cíl, ale i hlubokou touhu po svatosti. Pokud to tak není, můžeme si poplakat nad vlastní bezmocností. Chybí nám jakýkoliv duch. Nakonec, není se co divit, že někdo pak žádá o neplatnost křtu.

Ztratili jsme kompas?

Nedávno mě kroky ze zvědavosti zavedly do velkého hypermarketu v zahraničí. Cílem mé návštěvy nebyla touha nakupovat a dát druhým přivydělat. Spíš zvědavost, jak a co lidé nakupují. První, co mě zarazilo, byli mladí muži, kteří seděli na schodech nebo v bufetech. Toužebně očekávali své drahé polovičky, které se prohrabávaly v nekonečných haldách nabízeného zboží, probíraly, ukládaly a zase vybíraly nové kusy zboží.

Další věc, která upoutala mou pozornost, bylo blouzení po chodbách velkoobchodu. Připomínalo mi to tažná zvířata, která táhnou mlýn a chodí dokola. Motali se sem a tam.

Toto jsou lidé moderní Evropy?

Třetí věc, které jsem si všiml, byl individualismus. Každý spěchal, nakupoval, chyběl jim srdečný smích, radost, pocit jednoty. Na jejich tvářích bylo vidět, že ani neznají, co je to společenství. Zdálo se, že ztratili smysl pro opravdové přátelství, srdečnost, pro Boha. Už nic neočekávají, pouze přebírání drahých výrobků pod aktuální vánoční reklamou Merry Christmas. Ztratili cíl, ducha. Byla to spíš skupina bezprizorných, spojených pouze nakupováním. Pokud se vytratí z našeho života Bůh, smysl života a opravdové společenství, pak jsme na naší zemi bezdomovci žijící jakoby načerno. Co takovým lidem chybí? *Vstanu a půjdu k svému otci* (Lk 15, 18). Příběh marnotratného syna. Odvaha vstát od koryt a jít do Otcovy náruče, do společenství bratrů a sester, které shromáždila Kristova láska. Bůh nás čeká v našich chrámech, v našich

společenstvích. Bůh nás stále vyhlíží, jako mnozí staří lidé očekávají na Vánoce své blízké.

Kde se proměňuje všednost

Pokud vytváříme společenství, jsme povoláni ke svatosti, kterou máme realizovat uprostřed bratrů a sester. Jinou cestu neznáme. Mše svatá, na kterou jsme přišli do společenství, znamená nechat se ovládat Bohem. Umožnit Bohu proniknout do mého nitra, Božímu Dítěti narodit se v mém srdci. Nebýt jako Betlémané, kteří odháněli Boha od svého příbytku, ale

dovolit, aby se jeho život stal středem našeho. Právě toto je i podstata slavení mše svaté, společenství, kde se učíme žít Kristovu lásku. Mše svatá není jen souhrnem obřadů, jak uctívat Boha, ale škola, kde se učíme milovat. Mnozí se ve svém životě jen dotýkají okraje společenství. Jiným *communio* nic neříká. Cítí se v chrámu jako žízňiví cizinci u studny, ale neschopní se napít. Kéž by jednou objevili a pochopili hloubku životadárné síly společenství a čerpali z ní.

Jsou i tací, kteří vstupují přímo do srdce liturgie. Uvěřili, že potřebují společenství, pokud chtějí přežít a proměňovat své životy. A jsou si plně vědomi, že účast na mši není pouze povinností zákona, ale touhou po lásce. Každé rande, které je slíbeno a neuskuteční se, je vlastně zklamáním pro milovanou osobu. Je lží, nevěrou, podváděním. Být ve společenství na mši neznamená plnit povinnost, ale pochopit, že celý můj život, každý den se opírá o to, co zažívám na místě, kde se mnou mluví Bůh. Tam se můj "všední" život začíná proměňovat na lásku, na sjednocení srdcí v Kristu.

Společenství má svou osu

I v naší farnosti tvoříme nějaké společenství, nebo se o ně alespoň snažíme. Máme i své prohřešky. Dokážeme si závidět, pomlouvat se, nepřát si, nebo žárlit. Ale musíme si uvědomit, že to patří k životu a že to všechno chceme proměnit na lásku. Na lásku se dá proměnit pouze to, co důvěrně znám, toho, koho potkávám, kdo mi je blízký, kdo stojí vedle mě v chrámu. Možná se mi nelíbí barva jeho kabátu nebo vlasů, ale vnímám ho. A když ho registruji, dělám první krok k tomu, abych ho miloval. Častým problémem ale je, že někdy nedokážeme přijmout ani sami sebe. Společenství utvářené v chrámu nás učí vést dialog, komunikovat. Když nic jiného, umíme společně říct

alespoň "amen", nebo se na sebe usmějeme na chodníku, v obchodě, víme, že patříme k sobě. Víme, kde se v neděli setkáváme a že si podáváme ruku na znamení pokoje, i když nám to někdy přijde zatěžko. Tak jako každé ozubené soukolí má svou osu, tak i každé společenství má svou osu - Krista, kterou často není vidět, ale pokud tuto osu vytáhneme,

kolo se přestane točit. Soukolí se rozsype a vše se poškodí. Kristus je osou, kterou možná nevidíme, ale pohybuje námi. Dává nám smysl. Pokud ho odstraníme ze svého života, ze svého společenství, pokud ho nepřijmeme jako lidé v Betlémě, celý svůj život můžeme hodit do šrotu. Pokud se dáme formovat Kristem, společenstvím, nastane změna. Zažijeme pocit užitečnosti, vzájemné blízkosti.

Proto osou Vánoc je Dítě, které přišlo do společenství, narodilo se v jeslích a vstoupilo i do našeho života - skutečná Eucharistie.

(podle KN)

Jidáše si Ježíš vybral stejně jako Petra

Když vyslovíme jméno Jidáš, spontánně k němu přiřadíme - zrádce. Jidáš je pojmenováním zrádce. Jinak to není ani v evangeliích. Když se vzpomene Jidášovo jméno, myslí se tím hned na zrádce. V seznamu dvanácti apoštolů je Jidáš na posledním místě. A na prvním přirozeně Šimon, který má své označení - Petr, Skála.

Evangelista Jan sice nepodává seznam apoštolů, ale když přijde řeč na Jidáše, označuje ho slovy: "...on ho měl zradit a byl jedním z Dvanácti" (Jan 6, 71). Jidáš je tak ve všech evangeliích od začátku onálepkován jako zrádce. To však

není jediné, co se zdůrazňuje. Jidáš je zároveň jeden z Dvanácti, tedy někdo, kdo byl jedním z nejbližších Ježíšových společníků spolu s ostatními apoštoly. Když se v evangeliích vzpomíná "jeden z Dvanácti", jde většinou právě o něj. Tomu přizvukuje i samotný Petr, když o Jidášovi říká, že "patřil do našeho počtu a dostal podíl na téže službě" (Sk 1, 17).

Ježíš apoštoly lidsky znal

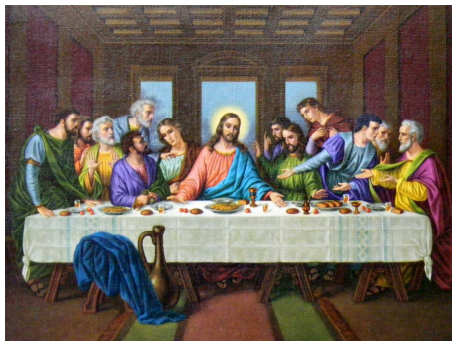
Jidáše tedy vybral samotný Ježíš jako ostatní apoštoly. Samozřejmě, vnučuje se otázka, zda to byla nejlepší volba. A pokud máme chápat smysl pašijového příběhu, musíme si položit otázku, proč si Ježíš vybral právě Jidáše. Evangelisté nám nic neříkají o Ježíšových motivech či kritériích výběru. Jisté však je, že mu věnoval svou osobní důvěru. Volba učedníků za apoštoly byla výběrem v důvěře a na základě zkušenosti, kterou Ježíš se svými učedníky měl, jak je lidsky znal. Zajisté, byla to volba v dobré vůli. To znamená, že si Pán Ježíš nevybral Jidáše proto, že by potřeboval zrádce pro své dílo vykoupení. V takovém případě by šlo vlastně o zneužití Jidáše a manipulaci s ním. Bylo by to kruté plánování, protože by v sobě logicky zahrnovalo takovou "drobnost": výběr Jidáše by v konečném důsledku směřoval k vlastní (tragické) záhubě tohoto apoštola. A to spíš patří do cynického světa, ve kterém žijeme, a nikoliv k dobré zvěsti o naší spáse. Jinak by byl skutečným hrdinou pašijí (a evangelií) vlastně Jidáš, ne Kristus. Byl by nevinnou obětí v jakýchsi "skrytých Ježíšových plánech". Proto je důležité zdůraznit důvěru, se kterou si Ježíš vybíral své nejbližší spolupracovníky, apoštoly, jakož i důvěru a respekt k lidské svobodě. Bez ní by totiž postava Jidáše byla jen bezmocnou loutkou v rukou vyšší moci.

Bylo to všechno předem naplánované?

V pašijích často zaznívá věta o naplnění Písma: "Toto všechno se stalo, aby se splnilo, co psali proroci" (Mt 26, 56). Mohlo by se zdát, že vše, co se má stát, je jaksi předem naplánováno a určeno a všechno dění k tomu musí neodvratně směřovat. Celé Písmo nám však podává svědectví o tom, že Bůh se zjevuje v dějinách jako ten, který dává člověku prostor svobody a odpovědnosti za jeho jednání. Je to spojeno s biblickou teologií stvoření. Když jde o konkrétního člověka, dá se to shrnout do jediné věty: "Na počátku stvořil Bůh člověka a ponechal mu možnost rozhodnout se" (Sir 15, 14). K těmto

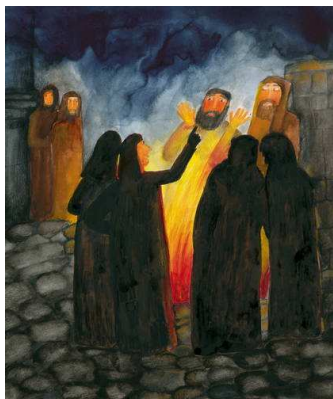
předpovědím se připojuje i Ježíšova vlastní předpověď zrady: "Jeden z vás mě zradí" (Mk 14, 18; Mt 26, 21; Jan 13, 21). Jidáše sice přímo nejmenuje, ale bezprostředně potom se v této roli objeví na scéně.

S odstupem času bylo evangelistům a prvotní Církvi zřejmé, o kom Ježíš v předvečer svého umučení mluvil. V té chvíli však, při Poslední večeři, je Ježíšova předpověď jen obecná. V situaci, kdy se stupňuje nepřátelství vůči Ježíšovi ze strany náboženských autorit Jeruzaléma, muselo nutně růst i napětí mezi samotnými učedníky. Ježíšova předpověď je pro všechny učedníky varováním a výzvou k bdělosti. Evangelisté Marek a Matouš zaznamenali i Ježíšovu předpověď selhání všech učedníků: "Všichni odpadnete, neboť je psáno: „Budu bít pastýře a ovce se rozprchnou“" (Mk 14, 27; srov. Mt 26, 31). Tato Ježíšova vlastní prorocká předpověď se naplňuje jeho zatčením v Getsemanské zahradě. Ještě předtím se však selhání učedníků projevilo při Ježíšově modlitbě v době zkoušky. Ježíš se třikrát odchází modlit o samotě a vyzývá učedníky, aby s ním bděli. Oni však znovu upadají do spánku.

Petrovo zapření Krista

Petr v odpovědi na Ježíšovu předpověď o odpadnutí učedníků horlivě vystupuje s příslibem: "I kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy neodpadnu" (Mt 26, 33; srov. Mk 14, 29). Ježíš mu zase prorocky předpovídá, že ho Petr ještě v té noci třikrát zradí. A když přichází zástup, aby zajal Ježíše,

evangelisté shodně (s výjimkou Jana) poznamenávají, že ho učedníci opustili a utekli. Petr sice následuje zástup odvádějící Ježíše, ale jen s odstupem. Ježíše odvádějí k výslechu k veleknězi a Petr s odhodláním jde za nimi, avšak s bezpečným odstupem. I on sám byl podroben zkoušce, v níž selhal. Jeho odpovědi na otázky, které ho dávají do vztahu s právě vyslychaným Ježíšem, se začínají úhybným manévrem: "Ani nevím, ani nerozumím, co říkáš" (Mk 14, 68). Petr raději poodejde, aby se vyhnul konfrontaci, ale znovu musí čelit

obvinění, že byl ve společnosti s Ježíšem. Podruhé zapírá a v tomto popření popírá, že je vůbec Ježíšovým učedníkem. Jeho popření doprovází dokonce přísaha: "Neznám toho člověka" (Mt 26, 72). Petr tedy popírá to, co předtím vyznal, že Ježíš je Mesiáš (srov. Mk 8, 29), popírá, že ho vůbec zná. Potřetí zapírá Krista s přísahou a dokonce s kletbou. V Janově evangeliu Petr zapírá, že vůbec byl v Getsemanech (srov. Jan 18, 26 - 27).

Hodina a moc temna

Petrovo zapření poukazuje na to, že podcenil zkoušku. Zkusil následovat Krista ve smyslu svého odhodlání, po svém, ze vzdálenosti. V konfrontaci se skutečnou hrozbou kříže však selhal. A nejen on, všichni učedníci se rozutekli a ponechali Ježíše v rukou jeho nepřátel. Nedokázali ještě čelit vlastní slabosti. To je lidsky pochopitelné. Dějiny křesťanství a lidská zkušenost nám ukazují, že nikdo se v době zkoušky nemůže za sebe zcela zaručit a spoléhat na vlastní síly. Už z dob pronásledování křesťanů během vlády římského císaře Nera máme v písemných zmínkách nářky na to, že mezi křesťany nebyli jen hrdinní mučedníci, kteří svou krví svědčili o své víře v Krista. Někteří selhali, ba dokonce udali jiné křesťany římským katům. Zajisté pod tlakem a hrozbami. I z našich nedávných dějin víme, že ti, co pronásledovali během komunistického režimu Církev (nebo ti, kteří proti režimu vystupovali), často využívali právě lidskou slabost. Státní bezpečnost využívala řadu technik (fyzické týrání, zastrašování blízkých osob, jakož i přísliby osobního užitku) na to, aby zlomila člověka. A mnozí tento tlak neustáli. Když člověk s odstupem času čte nebo slyší o svědectvích těch dob, nemůže se ubránit dojmu, že šlo o něco temného.

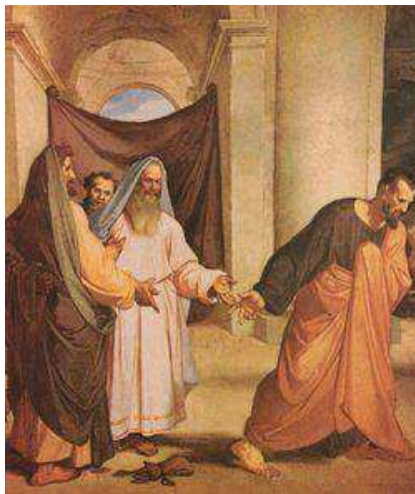

V Ježíšově předpovědi selhání učedníků je zachycen podobný rozměr. Ukazuje na jistou součinnost zla. Zkoušku učedníků evangelista Lukáš zaznamenává těmito Ježíšovými slovy Petrovi: "... satan si vyžádal, aby vás třibil jako pšenici" (Lk 22, 31). Poukaz na d'ábla a satana je společným rysem v pašijovém vyprávění o Petrovi i Jidášovi. Evangelista Jan vkládá Jidášovu zradu do kontextu d'ábelského vnuknutí: "...d'ábel vnukl Jidášovi, synu Šimona Iškariotského, aby jej zradil" (Jan 13, 2). Při večeři, když Ježíš podává Jidášovi skývu chleba (přátelské gesto), evangelista hned dodává, že po ní

vešel do Jidáše satan (Jan 13, 27). Lukášův popis zajetí dává Ježíšovi do úst tato slova: "...toto je vaše hodina a moc temna" (Lk 22, 53).

Vina nesmí rozleptávat duši

Tato vyjádření dokazují, že v díle zla je jistá logika a soudržnost. Jednotlivé kroky se organicky spojují a navazují na sebe, jako by tvořily živý organismus. První kompromis vede k dalším. Jen co se to rozjede, těžko klást individuální odpor. Příkladem může být korupce ve společnosti. Jednotlivé ústupky se spojují a vytvářejí jistou jednotu. Konkrétní příklady z nedávné minulosti ukázaly, že pokud se najde ve společnosti někdo čestný, tak se ocitne izolovaný a obnažený ve své zranitelnosti. Prakticky stojí sám proti všem a nikdo se ho nezastane. Ostatně právě tento člověk nese těžší následky než samotní korupčníci.

Emeritní papež Benedikt XVI. vysvětluje, že v případě Jidáše máme co do činění s nebezpečím, jak prostřednictvím zdánlivě bezvýznamných projevů nevěrnosti člověk duchovně upadá a nakonec ze světla odejde do noci, v níž už není schopen obrátit se (Benedikt XVI.: Ježíš Nazaretský: Od vstupu do Jeruzaléma po zmrtvýchvstání).

Když si Petr uvědomil své selhání, zalil ho hořký pláč lítosti. Dává to obraz naděje a povzbuzuje k pokání. Když on, který byl první z Ježíšových učedníků, selhal a zapřel Krista i jiní mají naději. Jak říká sv. Pavel ve vztahu ke Kristu: "Jestliže jsme nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe" (2 Tim 2, 13). Pašije nejsou jen příběhem o tom, co se kdysi stalo. Na příkladech z nedávné minulosti a naší současnosti vidíme, jak ustavičně prostupují náš život. Je v nich nabídka naděje, ale zároveň je třeba vidět i vlastní selhání. "Vina nesmí potichu tížit a rozleptávat duši zevnitř. Vinu je třeba vyznat. Prostřednictvím vyznání vynášíme vinu na světlo a noříme ji do Kristovy očišťující lásky" (Benedikt XVI.: Ježíš Nazaretský: Od vstupu do Jeruzaléma po zmrtvýchvstání). Svatý Pavel sám vyznává: "Kristus Ježíš přišel na svět zachránit hříšníky; a já jsem první z nich" (1 Tim 1, 15).

(podle KN)

Jak se připravit na svátost smíření po letech

Svatá zpověď souvisí s vnitřním obrácením člověka a jeho návratem k Bohu. Sv. Jan Pavel II. doporučoval před svátostí smíření rozjímat nad Písmem svatým, modlit se, zkoumat stav své duše a v duchu lásky se svěřit Božímu milosrdenství.

*Vážená redakce,
vzhledem ke smutné okolnosti
a potížím, které jsme v rodině
zažili, rozhodl jsem se po letech
přistoupit ke svaté zpovědi. Jak se
mám připravit na tuto očistu duše?
Děkuji za odpověď.*

Julius

Milý Julie,
připomínáte mi syna z evangelia,
který se po dlouhém čase vracel
domů ke svému Otci se slovy:
"Otče, zhřešil jsem proti nebi
i vůči tobě" (Lk 15, 21). Jak tedy
pokračovat v tomto vyznání před
Otcem?

Na prvním místě je třeba si uvědomit, že jde o milosrdné odpuštění Boha, které člověka pozvedá a dává mu účast na svobodě Božích dětí. Přijmout Boží milosrdenství od nás vyžaduje určitou citlivost a smysl pro hřích. Sv. Jan Pavel II. říkal, že nejlepší přípravou na svátost smíření je rozjímat nad Božím slovem, které nám nejen pomůže poznat hříchy, ale vyzve nás i k obrácení a důvěru v Boží milosrdenství. Důležitým prvkem přípravy na tuto událost je i askeze, kterou tvoří modlitba, půst a almužna, jakož i každodenní snášení těžkostí života.

Svatá zpověď je cestou našeho obrácení, které doslovně znamená nechat se vnitřně proměnit, abychom se znovu vrátili k Bohu. To však - podle syna z podobenství - vyžaduje udělat dva důležité kroky: vstoupit do sebe a rozhodnout se vrátit k Otci. Bez těchto dvou základních postojů obrácení

není možné smíření. A opravdové pokání je pouze tehdy, pokud je inspirované láskou a ne strachem.

Svatá zpověď ukládá kajícímu pro platnost, úplnost a užitečnost svátosti smíření splnit určité úkony:

1. poděkovat Bohu za všechna dobrodíní, která jsme od něho přijali;
2. vykonat zpytování svědomí - více před soudem milosrdenství než před soudem přísnosti, v dialogu vzájemné lásky Boha a člověka. Na konkrétní srovnání svého života vhodně poslouží i zpytování svědomí v Kancionálu nebo v jiných modlitebních knížkách či brožurách;
3. projevit lítost, která je podstatným úkonem pokání. Jde o jasné a rozhodné odmítnutí spáchaných hříchů s předsevzetím více se jejich nedopustit. Taková lítost je počátkem vnitřního obrácení. Předsevzetí má být zaměřeno na obnovu vztahů s Bohem a bližními, na náhradu poškozeného majetku či dobrého jména a na vyhýbání se příležitosti ke hříchu;
4. vyznat hříchů, což umožňuje zpovědníkovi dobře poznat duši hříšníka, posoudit závažnost hříchu a prostředky k uzdravení jeho stavu. V této chvíli se kající setkává s Církví v osobě jejího služebníka - kněze. Vyznat se je třeba ze všech těžkých hříchů a uvést jejich počet nebo alespoň období, během kterého se páchaly. Nakonec zpovědník udělením rozhřešení přijímá kajícího a odpouští mu v Božím jménu;
5. provést zadostiučinění - pokání, čili začít nový život spojený s tělesným i duchovním umrtvováním, které nám připomíná, že i po rozhřešení zůstává jakýsi stín způsobený ranami po hříchu, respektive nakažlivé ohniště hříchu, proti kterému je třeba stále bojovat umrtvováním a pokáním.

Milý Julie, chtěl bych připomenout, že cesta k obrácení nezávisí jen na naší lidské schopnosti plánovat a jednat, ale i na Kristově milosti, bez které nemůžeme udělat nic (srov. Jan 15, 5). Přeji vám, jakož i ostatním, kteří zvažují po delším čase přistoupit ke svátosti smíření, abyste se vždy dobře připravili na svatou zpověď a zakusili skutečnou radost z návratu k Otci, jakož i do společenství věřících. Své přání a radost z vás vkládám i do svých modliteb.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Milovat znamená... rozhodovat společně

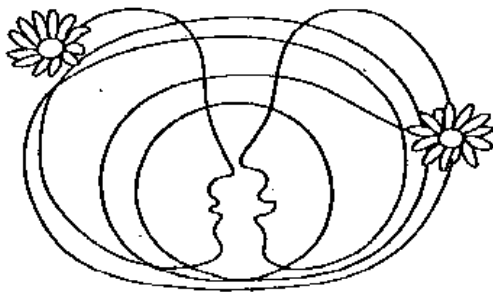
(„a budou dva jedno tělo“)

Nesnažíme se zde pouze o provádění psychologických cvičení, ale i o prožití náboženského cvičení - duchovní obnovy. Jde nám hlavně o to, abychom pochopili, jak prožívat křesťanské manželství.

Toto je evangelium v praxi - konáme "duchovní cvičení", abychom byli lepší křesťané v manželství.

Matoušovo evangelium v kapitole 19, 1-12 říká: *"Stvořitel stvořil lidi už od počátku jako muže a ženu a prohlásil: Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo? (...) Tak už nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj."*

Co znamená "a budou dva jedno tělo"? Při pohledu na ikonu z *Písně písní* (viz. Farní zpravodaj 1/2015) vidíme, že obě postavy jakoby splynuly do jedné. Nepochopili bychom ani jednu z postav bez té druhé. I kdybychom je mohli nějak oddělit a dívali bychom se pouze na jednu postavu, tato by nám připadala jakoby "bez rukou", protože by potřebovala tu druhou. Tyto dvě postavy vlastně vytvořily postavu třetí, vytvořily pár.

Křesťanské manželství není, když: "se dva vezmou v kostele", nebo když dva respektují nerozlučitelnost manželství, a žijí možná jako za svobodna pouze pod jednou střechou. Je mnohem víc.

Křesťanské manželství znamená být párem. Znamená dvě osoby, které se staly "jedním tělem".

Jednota je hodnota, která je však širší a hlubší než "nerozlučitelnost". Je třeba provést kus práce ve svém nitru (často velmi těžké práce), abychom i jako manželé nepokračovali v životě jako za svobodna, abychom nerozhodovali samostatně.

Žít v jednotě - základní hodnotě křesťanského manželství - neznamená "nutnost žít spolu" nebo "nerozvádět se" nebo "nemít milenky nebo dvě manželky". Žít v jednotě znamená zejména, že "dva se stanou jedním", to znamená párem.

"Už nejsou dva, ale jedno tělo." Už nejsou dvě hlavy. Už nejsou pouze dvě osobnosti, ale vytvořili i jednu novou osobnost - vytvořili pár. Dva skuteční manželé si po letech soužití jakoby vytvořili nový styl - styl páru. Cítí, kdy je to odpověď "moje", kdy odpověď "tvá" a kdy to je odpověď "naše", čili páru.

Být párem nebo být stejní?

Úsilí vytvořit pár neznamená "okopírovat" se navzájem, vymazat vlastní charakteristiky, osobnostní vlastnosti a odlišnosti, které jsou potřebné. Bylo by to ochuzení páru, pokud bychom se pro touhu nehádat se vzdali toho, co nás charakterizuje a odlišuje. Vzdali bychom se darů a talentů, kterými nás Bůh chtěl obdařit. Díky dialogu samozřejmě správně pochopenému a vedenému, je možné dosáhnout jednoty a zároveň si ponechat vlastní identitu, která je bohatstvím pro samotnou osobu a také pro samotný pár.

Považujete rozhodování v páru pro vás za důležité?

Celý problém rozhodování nemůžeme chápat jako statistiky jednotlivých partnerů, kolik kdo přijme rozhodnutí, kolik a čí rozhodnutí se potvrdí jako správná a zda na základě rozhodnutí jednoho nebo druhého partnera dosáhneme dobrých výsledků. Pokud manželé nedokážou přijmout tato rozhodnutí společně jako pár, klidně by nemuseli být ani oddáni.

Manželství je způsob života, který se zrodil ze vzájemného rozhodnutí žít a usilovat o dobro jeden pro druhého, a to každý den života. Pokud jsou rozhodnutí přijímána od dvou samostatných osob, které spolu žijí jen proto, aby si uspokojily své vlastní zájmy, kde je jejich manželství?

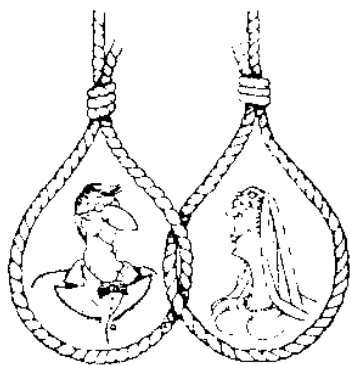
Mnoho manželských párů žije přesně tak. Žijí jako spolubydlíci z jednoho pokoje. Zažívají však nespokojenost, odloučení i samotu a nedokážou naplnit své manželské touhy, naděje a sny.

Rozhodnutí páru má své základy v samotném vztahu dvou manželů. Skutečné rozhodnutí páru je takové rozhodnutí, které manžel a manželka udělají společně po tom, když každý řekne svůj vlastní pohled na věc, při respektování jednotlivých argumentů, což je společně přivede k řešení, které odhalí jejich jednotu. To, co je důležité, není jen společný konečný pohled na věc, ale hlavně vytvořená atmosféra vzájemného sdílení, která provází rozhodující momenty společné cesty. Cílem každého rozhodnutí páru není najít to, co je lepší pro tebe nebo pro mě, ale co je lepší pro nás dva.

Musíme se stavět k rozhodnutím jako dvě nezainteresované osoby, kterým ani tak nejde o samotné rozhodnutí, jak o růst vztahu. Náš hlavní zájem musí být párem. Svou jednotu páru si musíme budovat den za dnem a jedním z vhodných prostředků na to, jak ji budovat, je rozhodovat společně. Když se nám to podaří, začne se dobrodružství, které naplní naše manželství nadšením jako nikdy předtím.

S jakými překážkami se setkáváte při přijímání rozhodnutí?

- Každý den se ocitneme v mnoha situacích, kdy musíme učinit rozhodnutí. O některých jsme se už s partnerem vícekrát bavili, a tak dobře známe, co si o tom myslí. U některých to však musíme jen předpokládat. O některých můžeme diskutovat v předstihu, a tak myšlenky partnera jsou nám v okamžiku rozhodnutí jasné. Někdy se však mohou při neočekávaném rozhodování vyskytnout i nedorozumění, protože jeden z partnerů se rozhodne sám a pak zjistí, že takové

rozhodnutí není po vůli druhému partnerovi.

- V takovém případě se ten, kdo se rozhodl sám, začne omlouvat: "Udělal jsem vše, co bylo v mých silách. Myslel jsem si, že je to tak správně. Nevěděl jsem, že by ti to mohlo vadit." Ale můžeme se opravdu omlouvat, že jsme nevěděli? Pokud předpokládáme, že budeme muset přijmout nějaké rozhodnutí, tak bychom si o tom měli předtím promluvit.

- Rozhodovat v páru je vždy novinkou pro novomanžele. Může se stát, že v páru je jeden, který se vždy chopí iniciativy. V takovém případě by měl brzdit a umožnit svému partnerovi sdělit svou představu.

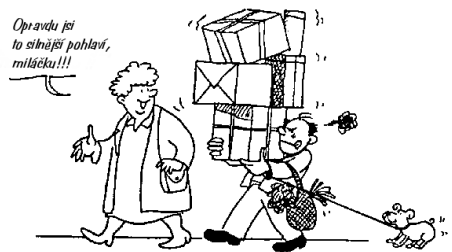
- Často se stává, že "slabší" partner upřednostňuje, aby se "silnější" partner chopil iniciativy, čímž si vytváří příležitost na protiútok. Může "utopit" řešení druhého tím, že představí své.
- Někdy čekáme do poslední minuty, jen abychom nemuseli rozhodnout. Ve skutečnosti pro nikoho není příjemné přijímat rozhodnutí, protože je to odpovědnost, při které je za omyl třeba "zaplatit cenu".
- Pokud si věci naprogramujeme, uvidíme, že jedno dobré, pevné a promyšlené rozhodnutí může nahradit i deset malých. Obvykle tato malá rozhodnutí nejsou dobrá, protože se přijímají ve spěchu, který vyplývá z nutnosti přijmout okamžité rozhodnutí.

Má každý z vás oblast, v níž přijímá rozhodnutí?

Často se stává, že se pár rozhodne, že v té či oné oblasti jeden nebo druhý partner bude rozhodnutí dělat sám. Může se stát, že k takovému řešení dospěje pár po diskusi nebo náhodou, nebo se jen situace vyvine takovým směrem.

Možná rozhodnutí, která přijímáme samostatně, mohou být lepší než ta, která přijímáme společně, ale určitě neumožňují růst mezilidského vztahu v páru. Naše finance mohou být v lepším stavu, i výchova dětí může probíhat lépe, i pořádek v domě může být kvalitnější, ale to, aby bylo vše v perfektním stavu, není životně důležité pro naše manželství.

A výsledek samostatného rozhodování? Manželství s trhlinami, protože manželé se do různých oblastí svého manželského života nezapojují společně. Toto je způsob života s mentalitou, která chce, aby manželství bylo asociací partnerů, a ne povoláním k jednotě. Manželé se takto stávají individualitami, které jsou orientovány ke splnění úkolu. Schopnost, jak se jim to podaří, se stane měřítkem jejich bytí manžely.

Všem je nám jasné, že takový základ manželství je velmi chabý. Bylo by lepší, abychom se snažili být méně úspěšní, více si uvědomovali jeden druhého a spojili navzájem životy, protože nejdůležitější prvek rozhodnutí je jeho dopad na vztah. Rozhodnutí přijatá pouze na základě vlastního osobního poznání nebo na základě osobní zkušenosti neprospívají vztahu. Taková

rozhodnutí mohou být i vhodnější a efektivnější pro chod domácnosti, ale neobohacují nás jako lidi a pravděpodobně budou zdrojem napětí a utrpení mezi námi. Z tohoto důvodu se stanou jen málo potřebnými pro naše manželství, pro naši rodinu. Rozhodnutí přijatá společně, i když možná méně dokonalá z pohledu finančního nebo technického, budou z dlouhodobého hlediska lepší pro chod našeho manželství a naší rodiny.

Abychom si usnadnili své uvažování, zkusme popsat tři druhy rozhodnutí:

Ta jako "za svobodna": Dělán to, co slouží mně, co "mě" naplňuje, protože "mně" je to příjemné, i když partnerovi se to nezamlouvá. Taková rozhodnutí mohou být postavena i na "harmonické" dohodě - "Ty si budeš dělat po svém, já si budu dělat po svém - všechno jsme si podělili v klidu." Možná v takovém případě nedochází až tak často k hádkám, ale pár je pravděpodobně mrtvý.

Ta s kompromisem: Často je děláme, když cítíme potřebu vyřešit problém. Dá se to považovat za krok vpřed. Horší je, když se jim musíme podrobit jako potřebám vyšší moci nebo ze strachu před vydíráním nebo z nutnosti. Jde o rozhodnutí, která vůbec neumíme strávit, a nelíbí se nám. Teď nemůžu udělat nic, ale ve vhodnou chvíli ti to spočítám...

Ta přijatá společně v páru: Někdy se podobají těm kompromisním, ale s jedním velkým rozdílem. Jsou postavena na snaze spolupracovat a jít díky komunikaci pocitů a naslouchání ke kořeni věci. Výsledkem úsilí a komunikace je rozhodnutí postavené na vzájemné důvěře, kterou ani jeden partner nemůže zklamat, ani jeden partner nemůže pochybovat o upřímnosti toho druhého. Rozhodnutí bylo souhlasně přijaté oběma, v klidu, nikdo nic nemusel strpět. Když rozhodnutí řeší problém ve své podstatě, jeho dopadem na pár je klid a dobrý vztah.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve si samostatně odpovězme na otázky, nebo nad nimi pouvažujme, tak 5-6 minut. Pak si odpovědi vyměňme a veďme o nich dialog přibližně 20 minut.

- ☞ Vzpomeň si na nějaké své rozhodnutí jakoby "za svobodna".
- ☞ Vzpomeň si na nějaké své kompromisní rozhodnutí.
- ☞ Vzpomeň si na nějaké dobré rozhodnutí přijaté společně v páru.

Potom, když jsme si vyměnili odpovědi nebo jsme si řekli své vzpomínky, popište si navzájem podrobnosti, své duševní rozpoložení a řekněme si, který ze tří výsledků se nám jeví jako nejlepší a proč ho za takový považujeme.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

3.

ZBAVME SVÉ DÍTĚ NEÚMĚRNÉHO TLAKU A NAPĚTÍ

Učení víry

- **Bůh chce naši víru, ne oběť.**
- **Abraháмова oběť je pro nás úžasnou lekcí.**

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vám dítě přinese domů překvapivě dobré nebo špatné vysvědčení.
- Když vezete dítě na trénink, do umělecké školy nebo se vracíte zpět.
- Když vaše dítě projeví zájem o nějakého koníčka nebo vědní obor.

Biblický příběh o Abrahamovi a o jeho ochotě obětovat svého syna Izáka je děsivý. Jak může Bůh od něho něco takového žádat? Na konci příběhu však vidíme, že Bůh nechce, aby Abraham své dítě obětoval. Zastavuje ho těsně před završením oběti, a to proto, aby nám ukázal, že kultura okolních národů, které praktikovaly obětování dětí, byla nesprávná.

Tento příběh z Písma poukazuje na problémy, nad kterými bychom se měli jako rodiče zamyslet i my. I přesto, že se v naší kultuře nepraktikuje fyzické obětování dětí, vyžadujeme od nich stále více jen proto, že se to tak dělá i jinde ve světě. Co očekáváme od svého dítěte? Trváme na jeho excelentních studijních či sportovních výkonech, i když na to nemá nebo ho to nezajímá? Trváme na tom, že to, jak řešíme věci my, je jediný správný způsob, a že naše dítě by to mělo opakovat po nás? Obáváme se, že si naše dítě vybere

povolání, se kterým nesouhlasíme? Jak mi Bůh pomůže vyhnout se tomu, abych kladl přehnané požadavky na své dítě?

Začátek rozhovoru

Zeptej se své dcery nebo syna, jaké má sny a touhy do budoucna. Navoď atmosféru, ve které budeš jen poslouchat a neposuzovat volbu svého dítěte ani ho nebudeš upozorňovat na to, jak náročné studium by splnění jeho snu vyžadovalo.

Jak pozorně naslouchat

Když mluvíš se svou dcerou nebo synem o jejich touhách do budoucna, poslouvej již od počátku opravdu pozorně, o čem vyprávějí. Pak pořádně zvaž, co jim odpovíš. Jaké emoce se u nich projeví? Skutečná touha? Zmatek? Strach? Apatie? Touha vyhovět spíše tobě, než vyjádřit, z čehož mají opravdu radost? Při odpovědi měj ustavičně na paměti, jak je důležité, aby tvé dítě vědělo, že ho skutečně pozorně posloucháš.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Bůh zkouší Abrahama: Gn 22, 1 - 13.

Co na toto téma říká Církev

Bůh zkouší Abrahama tak, že od něj žádá, aby mu obětoval Izáka. Abraham dokazuje, že pro Boha je ochoten udělat cokoliv. K oběti má už všechno připravené, když ho v poslední chvíli zadrží anděl. Ukáže mu berana, zachyceného v křoví, kterého pak Abrahám obětuje.

Na příběh o připravenosti Abrahama obětovat Izáka se musíme dívat v kontextu doby. Obyvatelé kananejských míst, obklopujících zemi Izraele, totiž vždy obětovali bohům na usmířenou své prvorozené dítě. Abrahamův příběh je argumentem proti těmto krutým praktikám.

Krátká modlitba s dítětem

Víme velmi dobře, jak těžko někomu důvěřujeme a zůstáváme věrni; poděkujme proto Bohu za všechny příklady důvěry a víry, které nám dává:

Bože, děkuji ti za příběh Abraháma.
Ty vždy splníš své sliby a děláš pro nás úžasné věci.
Pomoz mi, abych ti stále důvěřoval. Amen.

Co jsme prožili

Návštěva otce Mariána v Moravské Nové Vsi

V sobotu 14. 3. jsme se vypravili navštívit otce Mariána do jeho nové farnosti v Moravské Nové Vsi. Moravská Nová Ves patří mezi největší vinařské obce Slovácka. Městys registruje 340 vinařů a patří k ní přes 170 vinných sklepů.

Cesta ubíhala velmi rychle a my jsme již v 7.30 hod. byli před kostelem sv. Jakuba.

Sobotní ráno sloužil otec Marián mši svatou. Srdečně nás vítal a pozval nás na faru. Velkou radostí pana faráře je mnoho ministrantů, kteří slouží u oltáře. V neděli prý asi 14 chlapců, děvčata smí ministrovat pouze v sobotu. Mládež také přichází na faru, kde je klubovna a zde tráví volný čas.

Fara je veliká, možná až příliš a není v tak dobrém stavu, jak se na první pohled zdálo. A tak otec Marián opět oblékl montérky a dal se do oprav. Farníci ale vždy rádi pomohli.

Pan farář vypadá spokojeně, účast na mši svaté bývá veliká, do náboženství také chodí hodně dětí. Děti vyučuje i paní katechetka.

Dvě hodiny strávené na faře velmi rychle utekly a my jsme pokračovali do Podivína. Tam nás očekával náš pan farář otec Pavel. Nedaleko kostela je podzemní kaple Cyrilka se studní, kde podle pověsti sv. Cyril a Metoděj sloužili Bohu a křtili. Chrám sv. apoštolů Petra a Pavla stojí na nejvyšším bodě města. Hřbitovy jsou tu dva – katolický a židovský. Otec Pavel nám povídal o kostele a jeho velkou radostí také bylo, když v roce 2010 byly vysvěceny nové zvony. Původní zvony vzaly za své při první světové válce – byly sundány a roztaveny na děla. Místo nich byly tehdy zavěšeny zvony železné. Nynější nové, již ze zvonoviny mají tato zasvěcení: největší sv. Petru a Pavlu, střední sv. Cyrilu a Metodějovi a nejmenší sv. Karlu Boromejskému a sv. Pankráci.

Nakonec jsme navštívili hřbitov, kde je pochován děkan František Posádka, který byl duchovní správce v Dolních Loučkách.

Jsem ráda, že jsme navštívili otce Mariána a podívali jsme se na místa, která jsou blízka otci Pavlu. Nesmím zapomenout Vás všechny pozdravovat.

Farníci z Podivína plánují v květnu navštívit otce Pavla v Dolních Loučkách.

Jana Jakešová

Pohled do historie

V pohledu do historie pokračujeme rokem 1947. Farářem ve farnosti Žďárec byl P. Josef Marek. Části textu, které se nepodařilo rozluštit, jsou nahrazeny ...

1947

Rok tento byl tak suchý, že není pamětníka. Od srpna do listopadu vůbec nepršelo. Obilí velmi málo a též i brambor. Bude bída a nouze. Brambory stojí 250 Kčs, pšenice 1.000 Kčs – 1.500 Kčs na černém trhu. Administrátor v roce 1947 pořídil do 1.5.1947, kdy byl jmenován farářem ve Žďarci:

Od fy. Neškudla Jablonné:

1 pár konviček hladké	40 Kčs
1 pár konviček broušené	95 Kčs

Od fy: Otokar Melichar Žďárec:

1 skříň na ornáty s 5 zásuvkami	3.500 Kčs
2 dubové poličky do kostela	250 Kčs
1 klekátko k lavici	50 Kčs

Od Sester Nejsvětější Svátosti:

1 bílá štola	590 Kčs
1 křestní štola	210Kčs
1 zповědní štola	110 Kčs
3 příkrývky na oltáře v kostele	523 Kčs
2 rochety ministrantské	510 Kčs
1 rocheta pro kostelníka	380 Kčs
6 humerálů	330 Kčs

Sbírka ve farnosti vynesla na kostelní potřeby:

Žďárec	6.570 Kčs
Ostrov	1.010 Kčs
Vratislávka	3.500 Kčs
Víckov	1.400 Kčs
Rojetín	4.530 Kčs
Lubné	2.700 Kčs
Celkem	19.710 Kčs

Novomanželé Josef a Marie Barákovi z Rojetína darovali kostelu 1 klekátko pro snoubence v ceně asi 600 Kčs.

Od fy. Neškudla:

11 ohříváč mešních konviček 360 Kčs

Od fy: Kond

4 komže ministrantské černé á 240 Kč 960 Kčs

1 komže kostelnická černá 320 Kčs

1 patena ke sv. přijímání stříbřená 312 Kčs

2 rochetky ministrantské á 185 Kč 370 Kčs

1 pokrov na máry ze sukna 8.485 Kčs

2 komže červené plstěné pro ministranty 640 Kčs

Od Sester České Budějovice:

1 pluvíál bílý 2.890 Kčs

1 pluvíál fialový 2.186 Kčs

2.4.1947 dodal 16 matrik: Stanislav Sláma z Tišnova. Byly znovu převázány do kůže, kterou dal Karel Zejda, továrník z Přerova, rodák z Dolních Louček na prosbu administrátora. Převázání knih stálo 3.605 Kčs.

Za administratury pořídil P. Josef Marek nových věcí za 40.726 Kčs.

Jako farář dal zhotovit 3 okenice na věž od fy. Melichar, dřevo z kostelního lesa modřín od práce 1.989,50 Kčs. Okenice zazdíval Josef Krejsek, kostelník z Louček za 200 Kčs.

V červnu 1947 dány dvě nové „futra“ modřínová do chlévů, z kostelního dřeva, zazdíval Cecava z Ostrova za 200 Kčs.

Do pouti sv. Petra a Pavla spravena střecha na kostele, věži a faře i márnici. Práci měl zadanou Josef Vít Deblín:

Věž – nová křidlice – stará sundání

sundání staré 2.985 Kčs

128.35 m² nová křidlice 14.760,25 Kčs

korýtko na nároží 2.766,40 Kčs

kostel

458 m² přeložení střechy 7.717,30 Kčs

75 m² nová křidlice 7.125 Kčs

Fara 4.446 Kčs

Márnice 509,60 Kčs

5 kg hřebíků 60 Kčs

Celkem 40.342,55 Kčs

Farář podal žádost na ministerstvo techniky do Prahy na subvenci. Firma Melichar postavil nový záchod modřínový na faře. Farář mu dal za práci švestky u kostelního pole, které má u „Chrástky“ v nájmu.

Fara v prázdninách vymalována – Janeček malíř – Kala stonal za 2.400 Kčs.

V prázdninách udeřil blesk ve Vratislávce rolník Šmarda – stodola vyhořela, v Kutinách baráky.

28.9.1947 posvěcen nový Kříž u Vratislávky, farářem P. Josefem Markem, účast velká, na hostině farář, kostelník Fr. Chmelíček, 4 ministranti u p. Cyrila Brabce, mlynáře. Obec Vratislávka složila fond Kč 200,- na udržování kříže dle přání konsistoře.

15.9.1947 zemřel Msgre Dr. Antonín Štursa, bývalý farář u sv. Jakuba v Brně, t. č. na odpočinku v rodišti v Tišnovské Nové Vsi. Pohřben v Újezdě v hrobě svých rodičů, pochovával Msgre Dr. Jos. Kratochvíl, Kap. děkan.

Msgre Dr. Štursa odešel náhle, v roce 1947 vedl průvod ve Žďarci na Boží Tělo, za asistence faráře a P. Filipa Macka.

Na třetí pout' šel farář s poutníky na Vranov, zastupoval pan rada Macek. Vše v programu dvouletky 1947 – 1948 pracovalo se i v neděli, svátky zrušeny i sv. Petr a Pavel, ušel tomu, že padl na neděli, i na 27. říjen svátek Krista Krále. V neděli byla národní směna, ale Pán Bůh velkým suchem míní materialistům ukázati, že bez Božího požehnání, marné lidské namáhání, ani ministr Ďuriš ani předseda Gotvald, Pána Boha neuznávají, proto musí na obyvatelstvo ČSR přijíti trest z ruky Boží.

Obilí, které bylo zaseto v září špatně vzházelo pro ohromné sucho. Až konečně v listopadu začalo pršet a bylo pěkné počasí beze sněhu až do 8. prosince na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie.

Motor, který byl na kůře bez elektrického vedení čekal přes 3 roky na svoji práci. Firma Evžen Šilberger provedl instalaci k motoru a dal zásuvku u dveří za oltářem na řezání dřeva.

Instalace od fy. Šilberger z Velké Bíteše stála	2.932 Kčs
v tom i 30 žárovek svíčkových a skleněná koule a opravy	
Otakar Melichar za práci stolařskou	800 Kčs
Jan Mudroch, varhanář z Tišnova	700 Kčs
Přípojka ZME, Dundáček – ...	367,10 Kčs

Varhany poprvé na elektrický proud 15.11.1947. při svatbě Vojtěcha Baláka a Buchtové Anežky z Rojetína.

Farář dal vysázeti na zahradě 40 polokrsů od fy. Nitka z Tržic na Moravě. 5 merunek, 5 třešní, 10 hrušek, 10 jabloní, 10 rynglí a švestek, 5 lískových ořechů, 10 rybízů, 10 angreštů a 10 maliníků v ceně 1.578,30 Kčs i s dopravou.

Sám kopal doly s kostelníkem, sázel pan Kadlec Štěpán z „Řek“.

Od Sester Nejsvětější svátosti z Českých Budějovic došlo 5.12.1947:

1 ornát bílý „Mariánský“ za	5.860 Kčs
1 fialové antipendium na postní dobu s křížem a nápisem „v kříži spása“	1.390 Kčs
2 zelené komže pro ministranty	540 Kčs
zásilka	30 Kčs
Celkem	7.820 Kčs

Nový ornát s obrazem Panny Marie poprvé 8/12 měl pan rada Filip Macek při mši svaté za Marii Suchomelovu, v tento den se farnost znovu zasvětila Panně Marii.

V minulém čísle farního zpravodaje byl uveden popis slov, která byla použita v textu a jejichž význam nám nemusel být úplně jasný (např. komže, lavabo, cingulum, ...). Přiřazení slov k jejich popisu bylo ponecháno na čtenářích. Nyní uvádíme řešení a navíc přidáváme ještě slovo humerál:

- **komže** - dlouhá sukně, část oděvu ministrantů.
- **rocheta** - bílá košile se širokými rukávy, část oděvu kněží a ministrantů.
- **ornát** - kněžské liturgické roucho.
- **pluviál** - bohatě zdobený liturgický plášť.
- **korporál** - bílá lněná látka čtvercového tvaru užívaná při slavení mše svaté. Během mše svaté se na něj pokládá patena a kalich.
- **purifikatorium** - bílý obdélný šátek používaný při bohoslužbě. Skládá se do podoby úzkého pruhu, který se vkládá mezi kalich a palu. Ve střední části má vyšitý malý křížek, při užších stranách může být ozdoben výšivkou. Během bohoslužby spočívá na kalichu, při bohoslužbě oběti je umístěn vedle korporálu. Používá se od 16. století a má připomínat látku, do které bylo osušeno mrtvé tělo Krista, omyté po ukřížování před pohřbem. Při liturgii slouží k vytření kalicha po jeho vmytí vodou po svatém přijímání.

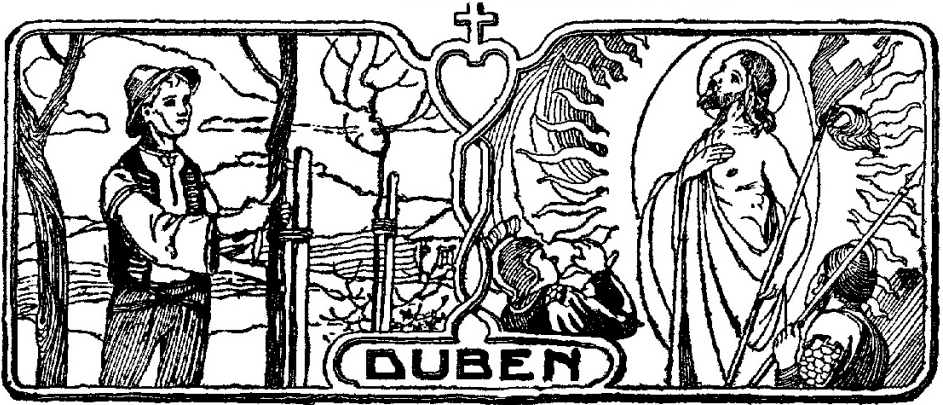
- **lavabo** - bílý ručník (rouška), do něhož si kněz při mši svaté utírá ruce. Někdy je na něm vyšitý křížek, a to v jeho rohu, či psací písmeno L, nebo může být bez křížku. Většinou se pokládá na konvičky s vínem a vodou.
- **cingulum** - šňůra nebo pás, kterou si kněží i jáhni při bohoslužbách převazují v pase albu.
- **pala** - zdobený lněný čtverec vyztužený lepenkou, jímž se při mši svaté přikrývá kalich s mešním vínem (krví Páně), aby do něj nespadly nějaké nečistoty.
- **humeral** - část liturgického oděvu katolických kněží. Jedná se o šátek z lněného plátna, který si kněz klade na ramena a kolem krku, doplněk k albě.

Zpracoval: R. Mašek

Co nás čeká

V neděli 26. dubna 2015 dále Pán Bůh, bude v osm hodin ve farním kostele v Olší sloužena poutní mše svatá k patronovi kostela svatému Jiří. Všichni jsou srdečně zváni.

Pranostiky:

1. dubna: sv. Huga, biskupa ve Francii (+ 1132)

Prší-li na sv. Huga, bývá mokrý máj.

Zelený čtvrtek (v průměru vychází na 7. dubna):

Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je léto teplé.

Na Zelený čtvrtek hrách zasívej, na Velký pátek zemí nehýbej, na Bílou sobotu štěpy zasazuj.

Velký pátek:

Velký pátek deštivý - dělá rok žíznivý.

Velký pátek vláha - úrodu zmáhá.

Bílá sobota:

Když prší do Božího hrobu, bude žíznivý rok.

Když prší na Velkou noc, nebude sena moc.

Neděle velikonoční - Hod Boží velikonoční:

Na Boží-li hod velikonoční prší, sucho úrodu poruší.

Velikonoce krásné

úrodu nám dají,

pakli slunce hasne,

louky sucho mají.

17. dubna: bl. Rudolfa, mučedníka ve Švýcarsku (+ 1287)

Sv. Rudolf otvírá dveře i okna.

24. dubna: sv. Jiřího, mučedníka v Malé Asii (+ 303)

Ondřej mosty staví, Jiří je odplaví.

Jiří a Marek - mrazem se zalek.

Mrazy neuškodí, co po Jiřím chodí.

Kolik mrazů do svatého Jiří, tolik do svatého Václava.

Před Jiřím sucho, po něm mokro.

Na svatého Jiří, vylézají hadi a štíři.

Svatý Jiří kravám pici dává.

Jak dlouho žába před svatým Jiřím křičí, tak dlouho po svatém Jiří mlčí.

Může-li se havran o svatém Jiří v žitě skrýti, budem úrodný rok míti.

Co se před svatým Jiřím zazelená, to se po něm ztratí.

Kolikrát se objevilo jíní před svatým Michalem, tolikrát přijde po Jiřím.

Do svatého Jiří tráva neroste, kdyby ji kleštěmi tahal,

po svatém Jiří roste, třeba ji palicí zatloukal.

25. dubna: sv. Marka evangelisty (+ v Alexandrii r. 68)

Potí-li se Dominik, bude Marek ještě v kožiše.

Na svatého Marka deštivo - sedm týdnů blátivo.

Na svatého Marka zasej oharka.

28. dubna: sv. Vitala, mučedníka v Itálii (+ v 1. století)

Mrzne-li na svatého Vitala, mrzne ještě čtyřicet dní.

Měsíc duben všeobecně:

Březen - za kamna vlezem; duben ještě tam budem.

Sníh dubnový jako mrva pohnojí.

Duben chladný, deštivý, úroda nás navštíví.

Je-li v dubnu teplý déšť, hojné požehnání jest.

Duben hojný vodou - říjen vínem.

Hřmí-li v dubnu, konec mrazům.

V dubnu hrom - nebojí se mrazu strom.

Čím kvete trní později, tím méně se urodí sena a obilí.

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránky a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před Vánocemi zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ

Co děláme, když je nám někdo blízký a máme ho velmi rádi? Někdy jen tak v duchu opakovaně vyslovíme jeho jméno nebo ho přičteme na papír (někteří napíší jména lidí, na kterých jim záleží, i na zdi domů). Když máme před očima napsané toto jméno, máme pocit, že milovaná osoba je blízko nás.

Úkol na měsíc: *Napiš seznam jmen lidí, které máš rád. Ke jménům připiš, proč ti na nich záleží. Pak napiš, kde v tvém seznamu má místo Bůh a proč.*

V modlitbě Otče náš prosíme, abychom nezapomněli na Boží jméno, abychom si ho vážili a abychom i my byli těmi, kteří jeho jméno posvěcují. Slovy „posvěť se jméno tvé“ chválíme Boha a vzdáváme mu díky, myslíme na něj s láskou, protože je nám blízký.

V hořčím keři řekl Bůh Mojžíšovi své jméno. Dozvíš se ho, pokud vyluštíš naši tajenku.

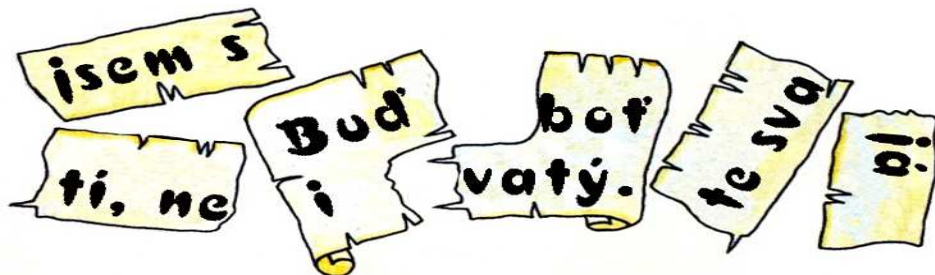
Do prázdných čtverečků vepiš čísla od 0 do 9 tak, aby se jejich součty v řádcích a sloupcích rovnaly číslům ve zvýrazněných čtverečcích. V jednotlivých součtech se čísla dané hodnoty mohou vyskytovat jen jednou.

Tajenku získáš, když čísla změníš na písmena podle klíče:
**0=B; 1=O; 2=V; 3=J; 4=H;
 5=Z; 6=K; 7=A; 8=M; 9=E**

	22	23		15	7	22		20	20	19
14	5		$\frac{13}{18}$	6		5	$\frac{19}{22}$	6		5
31			6		5		$\frac{22}{11}$		6	
21		6		5	$\frac{19}{18}$	6		5		
13	6		5	$\frac{11}{8}$	5		6	$\frac{8}{14}$		6
5		5	$\frac{taj}{22}$						20	10
	14	$\frac{7}{17}$		5		11	$\frac{11}{19}$	5		6
15	6		5	$\frac{15}{13}$	6		5	$\frac{9}{13}$	6	
23		5		6	29	5		6		
26	5		6		20		6		5	

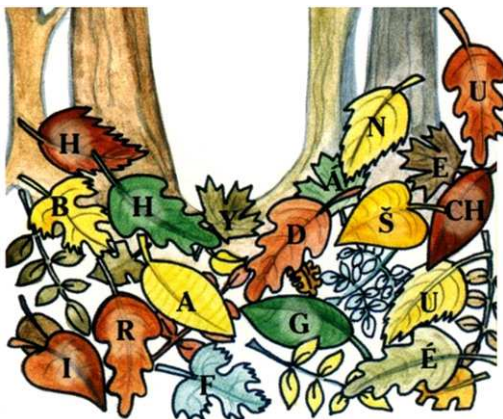
Když chceme, aby bylo Boží jméno posvěceno, měli bychom se my sami denně posvěcovat, to znamená, že bychom se měli snažit konat dobro. Každý den prosíme o to, abychom se co nejvíce přiblížili svatému životu, a snažme se o takový život. Důležité jsou naše skutky a naše modlitba.

Sám Bůh nás vyzývá, abychom usilovali o svatost. Dočíst se o tom můžeme na více místech v Písmu svatém - ve Starém i Novém zákoně. Pokud sestavíš roztržený list z Třetí knihy Mojžíšovy - Leviticus - dozvíš se, co řekl Bůh Mojžíšovi.

Pokud jednáme dobře, svými skutky velebíme Boží jméno. Pokud však jednáme špatně, hanobíme Boží jméno. Často však hanobíme Boží jméno nejen skutky, ale i svým jazykem. Jméno Boha zneužíváme při křivých či hloupých přísahách nebo při různých nadávkách. Porušujeme tak Boží přikázání.

Pokud na obrázku najdeš 5 tvarově stejných listů, které popadaly z okolních stromů, a uspořádáš písmena, která jsou na nich, zjistíš, o které přikázání jde.

NEZAPOMEŇ!

TOHO, KDO DARUJE ŽIVOT, SMYSL A CÍL, NAZÝVAJÍ VŠICHNI BOHEM.

(sv. Tomáš Akvinský)

**MODLITBA K NAŠEMU NEBESKÉMU OTCI JE NAŠÍ MODLITBOU,
POKUD SE JI MODLÍME V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU.
ZAČNĚME Tedy: VE JMÉNU OTCE I SYNA...**

Pekař

Pekař Gimel potká na návsi souseda Imána a říká: „Také jste to slyšel, sousede, ten z Nazareta, myslím mu říkají prorok, představte si, on nasýtil z ničeho, z pěti chlebů a dvou rybiček pět tisíc mužů, prý tam bylo i mnoho žen a dětí, a to není poprvé. Již dvakrát nasýtil tisíce lidí. To se musí zatrhnout!“ Soused na to: „I já jsem slyšel, že dělá podivuhodné věci. Asi se také půjdu na něho někam podívat.“ Gimel k tomu dodává: „Nic nemám proti jeho kázání o lásce. I ta uzdravení a jakési prý zázraky ať koná, ale ať se ten tesař neplete do řemesla pekařům.

Víte, jaká by to byla pro pekaře tržba? To se nebude trpět. Já musím koupit dřevo, koupit mouku, udržovat pekárnu a ještě mít pomocníka. A on nic. Nemá žádné výdaje. Dostane chleby a z darovaného živí lidi. To se to pak k lidem pěkně mluví o lásce a rovnosti, o bratrství a odpuštění, a jak se jim to hezky poslouchá. Já říkám, s tím se musí skončit. Kam bychom přišli, my pekaři, kdyby to tak dělali i jiní? Pekařská živnost by zanikla a co bych si počal já. To takhle nenechám. A slyšel jste, sousede, jak šel pak do Jeruzaléma? Ono se mu vlastně nechtělo jít, tak jel na oslátku a vypadal jako vládce, lidé kolem něho poskakovali, jásalí, mávali ratolestmi a vítali ho jako krále. Jistě to byli ti nasycení. Nechají se zadarmo živit a ještě by ho poslali bojovat s nepřítelem. Jak říkám, to nesmíme dopustit, aby několika chleby živil zástupy a my z toho neměli nic a jen přihlíželi. Kdybych byl v Jeruzalémě vystoupil bych na ulici a křičel: ukřížujte ho, ukřížujte ho...“

A co tobě, také Ježíš vadí, když nejedná podle toho, jak si to představuješ ty?

Murphyho zákony: Kázání III

Patero zásad úspěšného kazatele:

(dokončení z minulého čísla)

e) zásada správné tečky

Kázání by mělo gradovat a vyvrcholit do emotivně nabitě, doktrinálně nezpochybnitelné, nadčasové a přitom všem snadno zapamatovatelné myšlenky. Míněn např. výrok sv. Augustina „Nepokojné je srdce lidské...“, jenž může aktivní laik slyšet i patnáctkrát během liturgického roku. Laici jsou totiž v podstatě jen velké děti, rádi poslouchají stejné věci pořád dokola.

Povzbuzení kazatelům od pana kostelníků ze Slovácka, který už ve své funkci zažil a přežil devět různých farářů:

„A lesti mu nějaká tá múdrost do huby nedojde nebo zasej dajaká hlúpost' z ní vyjde, šak sa nic nestane. Naši lidé v kostloloch sú nadobro spokojeni, panáčkama vypérování a vycvičení jak ovce. A kdyby aj, nedaj Bože, co velebníček pravjá, nemohli snést, tož sa po přijímání seberú a idú dom, šak platné to bylo. Tož co.“

Varování P. Dešardéna, SJ:

Nesleduje-li kazatel vývoj přírodních věd ani „z rychlíku“, at' se vystřihá příkladů ze světa vědy a techniky, protože znalosti jim pracně nabyté v předválečné obecné škole mohou být již částečně překonané. Navíc v lavicích mohou sedět odborníci, jež každé surové fušování do oboru naprosto indisponuje pro zbytek mše svaté.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic